

no'n tinga; mes d'aixó a la llibertat actual hi ha una grandíssima diferència. Los Estats Units, que, just és reconeixéu, alcansen un grau de cultura molt superior al nostre, no s'han deixat portar de sentimentalismes en las que foren colonias nostras y ab enèrgicas midas sanitarias, destruhint los focos d'infecció y exigint de tots los ciudatans lo cumpliment dels preceptes d'higiene pública, han conseguit desterrar lo vomit de la illa de Cuba. Aqueix resultat fá que tingan qu'apuntarse a la desidia y a l'abandono del nostres governants, las nombrosas victimas que tal enfermetat causá durant la llarga dominació espanyola.

A Fransa, fins en las portas del carrer de las casas ahont hi ha malalts de tifus, s'avisava per medi d'uns impresos á fi de que'l públic se retraguí de pujarhi inconscientment.

Aquí ho fem al revés. La més gran llibertat hi ha per tot, y conseqüencias d'aquesta llibertat mal entesa són la producció dels cassos y la propagació del mal.

Se requereix donchs que l'Ajuntament estudihi seriament aquesta qüestió y que esmerçant en higiene alguna cosa més de lo qu'avuy, monti ls serveys sanitaris en armonia ab las modernas teorías científicas, puig tot quant en aquest sentit se fassi és poch.

De cap manera deü escatimarse res que pugui contribuir a mellorar la salut pública, y sols en pobles atrassats y incults se miran ab indiferencia aquestas cosas.

Mos amors

—Mare meva! Sempre estás ab la nena; si s morís no sé que farías...

—Dóna, l'amor per tothom basta. No perquè m'estimi á la nena y ho demostrí de mil maneres deixo d'estimar als demés; t'estimo á tu, al pare, á la mare, á la nena, á tots.

—Y á qui estimas més?

—Dóna, ¿què't diré?... á tots.

—Bueno, però si s cremés casa y no poguesses salvar més que á un ¿a qui salvarías?

—En aquest cas desgraciad, si tingués prou serenitat y reflexionant obrés á impuls del meu cap, salvaria al pare; si m deixés portar pels afectes del cor, que casi són sempre ls que de una manera impetuosa mouhen la nostra voluntat, salvaria á la mare; si no't pogués traure a tu de las flamas, moriria cremat, y si la nena morís me tornaria boig.

—Y no estimas á ningú més?

—Si, primer á Déu, y després de Déu, però més que als pares, més que á la muller, més que als fills, més que á mi mateix: á Catalunya.

—Perquè?

—Perque Catalunya es ma Patria; perque...

...de tot lo que...

...de cansar los ossos de mos antepassats que convertits en pols forman ja la terra que trepitjem; perque sos aires purs foren los primers que m daren vida y á las tendras canturias de las baladas d'eixa terra benehida ¡quántas vegadas me adormí ma santa mare!...

perque sa historia és l'istoria de mos majors y sos héroes los que m mostran lo camí de la Virtut, de l'Honor, del Deber y del Treball; perque son si será, quan tothom m'abandoni, l'únich que s'obrirá per acullir amorosamente las despullas del meu cos quan jo moria; per tot aixó Catalunya és mosra Patria.

—Y per Catalunya m deixarias abandonada?

—Si, per la Patria deixaria los més preuats amors y tot sacrifici me apar poch per traurela de la atonia en que descansa, per ferla gran y felis com se mereix per sa historia y per sos fills.

—Que també ets catalanista?

—Fins á morir. ¿Com puch no ser catalanista si só catala?

—Es que hi ha molts catalans que no són catalanistas.

—No ho cregas, encara qu'ells mateixos ho digan. En aqueix assumpto passa lo mateix que passa en religió; són molts los que no s'atreixeixen á confessar que són catòlics y fins alguns diuhen que no ho són, no obstant, se casan per l'Iglesia, batejan á sos fills, van á missa y reben los sacraments. Digas que ls catalans los obliguin á demostrar que són catalanistas; hasta als més frets los hi bulliria la sanch, los contarias á milers.

—Donchs aixís debèu ser molts.

—Més de dos milions, tants com catalans. ¿Que hi ha algú qu'és mal patriota? també hi ha hagut fills qu'han assassinat á son pare.

La doctrina qu'informa nostre credo, no és la doctrina de cap home, sino las ideas escritas en lo cor de tothom que sols faltava recullirlas y estamparlas en lo paper.

Si poguessem preguntar al vellet del poble més apartat, què vol per Catalunya, nos diria: fóra llevas, que siguem governats y jutjats per nosaltres mateixos, ab nostras lleys, nostres drets y nostra llengua.

Aqueixa tayfa de polítics sens conciencia que ns gobernan desde lluny sens conixer nostras necessitats, costums y caràcter, ¿qué fan de bó? res, exasperarnos. Los uns diuhen que són diputats sagastins, los altres silvelistas, los altres defensas d'algún altre diable; y ls diputats dels estaments ¿ahont són? ¿ahont són los defensors dels pagesos, ahont los dels fusters, dels navegants?

En temps del Concill de Cent formavan part de si: boters, sabaters, hortolans, llaueners, sastres, matalacers, teixidors, tintorers, fusters, carnicers, notaris, advocats, metjes, Doctors en Dret.

Catalunya, jamay ha considerat cosa baixa cap ofici; al revés, tan prehuada joia ha estat sempre'l treball als ulls dels catalans, que'l Concill de Cent, no atmitia en son sí á cap noble si abans no renunciava sos títols y dignitat.

¡Avant, catalans! á treballar tothom pera conseguir los nostres ideals. No volen que defensem la llibertat de Catalunya..... ¿La volèu esclava? JOAQUIM PANADES.

Comentarios

Una kábila

No hi ha res més aburrit que tindrer d'omplir unas quantas quartillas, y no sapiguer quins assumptos tractar, no precisament per que no passin cosas dignas d'esser comentadas, sino per las pocas ganas que un hom té d'escriure, sempre tocant la mateixa tecla ó com si diguessim fent remarcar lo que ja tothom sab, sobre la desgavellada política espanyola.

Si visqués en Dumas de segur se refermaria en la seva opinió de que l'África comensa en los Pirineus, al llegir en la premsa noticiara lo ocorregut entre Béjar y Candelario á propòsit d'unas qüestions sobre ayguas. Quatre ó cinch mil bejaranos s'armaren de cap á peu y ls dirigiren á trobar als de Candelario pera arreglar á trets lo mellor dret sobre l'ús de las ayguas motiu de la discordia. Los de Candelario qu'eran los menys, s'atrinxeraren en lo seu poble disposats á resistir als bejaranos; aquests com anavan sols, consideraren que lo més prudent era no exposarse y fent media vuelta tocaren pipa cap á caseta. No obstant, perque no's digués que havian anat á la guerra sense fer desgracias, s'entretinqueren á cremar casas de camp y tots los pallers que trobaren pel camí.

No dirán que aixó no més passa á Espanya, puig al Riff també hi són aficionadas las kábilas á escopetejarse unas ab otras per motius tant ó més fútils que los nostres. Però cal tindrer paciencia perque la regeneració d'un modo ó altre ha de comensar y lo de Béjar és una bona senyal; demostra quan menys que allí hi ha sanch espanyola, disposada sempre á correr la pólvora, ja sigui en guerras civils ó bé en guerras incivils per la molta llenya que ns han costat.

De tots modos los de Béjar mereixen un bon aplauso, perque's veu que són gent d'espenta. Allí no necessitan batallons infantils, pera arrelar l'esperit guerrero, ara que'l tal esperit está una mica esbravat, arreu menos á Béjar. Esperém que hi hagi bis.

Al grá

Ja fá temps que ls agricultors en vista de la poca sortida que té'l vi, se proponen demanar al góvern que supprimeixi ls drets de consums. Ab motiu d'aixó y

comprehen en Sagasta que serán molts los diputats que's veurán obligats á apoyar la demanda dels agricultors, ja ha fet declaracions encaminadas á demostrar qu'ell n'és molt partidari d'aixó, però que no hi ha que pensarhi perque ls 160 milions—go pera'l góvern y 70 pels Ajuntaments—que's recaudan per consums no's compensarian ab cap altre nou impost. No deixa de tindrer rahó en Sagasta; no haventhi res que no pagui, ¿com redimontreis se trobará un impost nou que dongui 160 milions?

En Pí y Margall, indica que's podria suprimir l'impost de consums creant uns timbres que's deurían posar en tota classe de vendas. En un pays ahont hi hagués més respecte á la llei potser hi que donaria resultat, però aquí no cal pensarhi, á no ser que'l góvern posés un inspector en cada botiga.

Un medi hi ha que's recomana per la seva senzillesa y que no és nou. Navarra y las provincias bascas pagan á l'Estat una cuota anyal que comprén tota classe d'impostos, y pera la recaudació, ells s'arreglan com poden ó com volen. Per timbre y consums pagan tant poch que quasi no pagan res. Donchs bé; que's dongui l'autonomia á las regions y que cada una pagui un tant alsat segons la seva riquesa. Ja veurían allavors com á Catalunya suprimiam l'impost de consums y ns repartiam las contribucions d'un modo equitatiu, molt diferent de lo que succeheix avuy, qu'uns pagan molt y altres no pagan res. D'aquest mal plora la criatura y sino que ho digui Tarragona; aquí no s'escapa ningú sense pagar y lo qu'encara és més dolorós, que molts pagan més de lo que deurían pagar per deficiencias de la reglamentació. L'exemple que ls hi vaig á posar respecte als consums, poden ferlo extensiu á tots los demés impostos.

Tarragona paga cada mes á l'Estat uns cinch mil duros, sense comptar la part del Municipi. ¿Saben quant pagan altres ciutats de tant ó més vehinat que la nostra? Donchs de tres á quatre ó tot lo més cinch mil pessetas mensuals, quan s'en recordan, que mesos hi ha que passen per alt. Lo que passa en consums passa en tot y aquí carreguem la borrica de mala manera.

Contra lo que creuhen quatre beneyts, á las capitals de provincia los hi convé molt més que á altres pobles l'autonomia de las regions, puig ab l'autonomia, ciutats, pobles y llogarets, tots pagarian lo que prudencialment los hi tocaria, y están las càrregas ben repartidas ningú hi tindria res que dir y tothom pagaria més á gust que no's fá ara.

Al parlar d'aquesta manera no és que volguem tirar l'aygua al nostre molí. Tenim l'exemple de las provincias del Nort. Siguem donchs practics y treballèm tots pera conseguir l'autonomia; tot lo que no sigui aixó, será andarse

por las ramas, com diuhen los castellans, y perdre lo temps tontament.

Republicans "científics"

A n'aquell joven ex-ministre que va anar á las Antillas á estudiar lo problema cubá, y que ab tant com va estudiar, torná més mut qu'un mut de naiensa, ara li ha agafat una frisansa pera descampellar la llengua, que sembla talment que treballá á preu fet.

Per allés á la cuna de D. Pelayo, en Canalejas nos ha fet sapiguer qu'ell és molt democrata, fins á l'estrém que de cor y científicament és republicá, però com espera que'n lo nou regnat se democracitará encara més la monarquia, está en tot y per tot al costat d'en Sagasta.

¡Científicament republicá! Veritat que la frase és bonica! Clar que ho és, però no arribará á ésser tan popular com la honesta distancia d'en Martos, apenas me llamo Pedro d'en Castelar, y un pié en la Monarquia y otro en la República d'en Romero, lo que no l'ha empatxat pas pera arreglar un coupge de concentració monárquica ab López Dominguez, també republicá de la classe de científicos y Duch de Tetuán.

No és pas Canalejas sol lo que científicament accepta la República com de la mateixa manera acceptaria á D. Carlos, si aquest arribés á ferse amo de l'auca, sino tots los polítics grossos y petits. En qüestió de règims, científicament los acceptan tots perque pera cobrar nómina tots serveixen; però amaguèu la nómina cent canas sota terrn y veureu com als homes científics de la política, no ls hi queda ni ciencia ni res.

Mentrestant, científicament ó no, tota aquesta gent se ns está rifant de mala manera, y con cuestas, puig no pensan més que'n pujar y reforzar los impuestos.

Una reforma "cursi"

Allò de la reorganización de los servicios que ls mal-pensats creyan qu'era un entreteniment d'istiu y que no donaria cap resultat, s'han equivocad de mitj á mitj; no tan sols s'ha fet molta feyna, sino profitosa, com ja's comensa á veure per los petits detalls que coneix lo públic.

Veritat és que la reorganización, portará aparellats nous sacrificis á la butxaca dels contribuyents, y és natural que aixís siga perque ja se sab que sense diners no's pot fer res ben fet y que qui juga de miseria perd de necessitat. A Madrid ho saben per una constant experiencia y d'aquí que todas las reformas se reduheixin á un augment considerable del presupost, perque aixó sí, ó fan las cosas ben fetes ó no las fan. D'aquí que l'Espanya vagi al devant de las nacions civilizadas.

Que gastin sense mirar prim, sempre hi estarem conformes, perque aixís com aixís no ho han de pagar ells; però que

nos vinguin ab economias, ja són figas d'un altre paner. ¡Y quinas economias! Figúrinse que á Madrid los empleats de l'Estat van á l'oficina per la tarde gayre bé á l'hora d'encendrer los fanals. Donchs bé, pera economisar quinze mil duros de llum eléctrica, que's perd per los ministeris, la ponencia encarregada de regenerar l'Espanya ha acordat que las horas d'oficina sigan de nou del matí á las duas de la tarde.

A vostès los hi semblará que la reforma no té cap importancia, y menys los diners que s'estalvia; però als pobres empleats de Madrid, la noticia ls hi deu haver produhit més horror, que si ls hi haguessin dit que s'havia declarat la peste bubónica entre ls desenfeynats de la Puerta del Sol. Y la veritat és que no n'hi ha pera menys: ningú de cara y ulls deixa ls llenzols abans de las dugas de la tarde, hora en que comensa la vida á Madrid, fins á las cinch ó las sis de la matindada. Com allí tothom viu del presupost, no portan pressa á matinejar, perque no hi ha cap feyna que s'esperintant com la de l'Estat.

La reforma no's portará á cap, perque donadas las costums madrilenyas, resulta cursi y ademés perque un home podrá dexarse de fumar, d'anar al café, y fins de mejar, però llevarse aviat, relativament, tenint la costum de ferho tart, aixó may.

F. Vinyas y C.^a

(Notas tarragoninas)

Fóra l'Albert, lo Sr. Vinyas tingué d'encarregarse altra vegada dels magatzems. Comprengué allavors que la seva edat ja no li permetia aquella lluyta constant y'l treball immens que representavan los molts negocis de la casa. Aixó li feu dolres de l'ausencia de l'Albert á qui més de quatre vegadas estigué á punt de telegrafiar que tornés. La mateixa necessitat d'un bon auxiliar, feu que insistigués ab l'Antonnet pera que's quedés al costat seu.

Creuim papá, que prou voldria complaure'l—contestá'l jove—peró estich convensut de que no serveixo. ¿Que sé jo de vins, de cafés, sucres ni de res? Lo que V. deu fer és liquidar, puig cap necessitat té de treballar més.

Aixó és més facil de dir que de fer. Compreneh que las meas foras no poden ab lo pés de la casa; però liquidar.... Digali á l'artista que destruheixi la seva més preuada obra y't contestará: ¡may! ¿Com puch jo enderrocar l'obra de tota ma vida, l'obra que hi pujat de grahó en grahó á costa d'un incessant treball? ¿Creus tu que tancant la casa podria jo descansar? Donchs erras. Los que com jo havém treballat tota la vida, fent cada dia lo mateix, no ls podem pas dei-

xar los negocis. No és que l'afany de atresorar diners nos fassi sacrificar fins la propia salut; és senzillament que no podriam viure sense treballar. Fóra d'aixó, ¿com vols que depen de la casa? Per tot lo dit, lo meu més gran desitj hauria sigut que tu poguessis seguir l'obra per mi comensada.... ¡Com ha de ser!

Ja no's torná á parlar més d'aquest assumpto. Vingué l'apertura de curs y l'Antonnet se n'entorná á Barcelona. La desenfrenada carrera de disbauxas seguí en crecendo, fins á l'estrém que n'aquell curs no aprobá més qu'una assignatura. En lo tercer any solzament arribá fins á mitj curs: una pulmonia doble arrellegada al sortir del «Eden Concert» segá la vida de l'Antonnet en pochos dias. A l'iniciarse la malaltia D. Francesch fou cridat á Barcelona y assistí al séu fill fins als últims moments.

Pocas horas feya de la mort de l'herèu Vinyas, quan arribá á Barcelona l'Albert cridat per telégraf. Devant d'un quadro tant trist, l'Albert va quedar esblaymat y sense gosar á dirigir ni una paraula al pobre pare que troscejat y plorant com una criatura, s'havia tirat demunt d'un llit.

—Ja veus Albert—digué al cap d'un rato, D. Francesch—¡quina desgracia més gran! ¡Pobre fill meu!

—Déu nostre Señor, ho devia disposar aixís....

—Peró tan jove.... ¿Perque no se m'emportava á mi? ¡Desgraciad de mi y desgraciada de la seva mare, que fá molts dias és al llit y no sap res! Quan ho sapiga morirá....

Al següent dia's doná sagrada sepultura á l'Antonnet, y D. Francesch y l'Albert tornaren á Tarragona.

Prou tractaren d'amagar tan terrible noticia á D.ª María, però com si la presentigués, desde la tornada de D. Francesch, s'aná agravant més y més en sa afecció cardíaca, fins á l'estrém que'l metje aconsellá los darrers ausilis espirituals; tingué emprés un revisolament y quan semblava qu'estava fóra de perill certa nit tingué un nou atach que'n pochos minuts la deixá morta.

—Què hi fet jo, Déu meu, pera que m'castiguéu tant cruelment!—exclamá'l pobre D. Francesch ab gestos de foll.

—Papá meu....—pogué confegir la María, ab los ulls amaratats de llágrimas. Abdós s'abarrassaren estretament y la pobre noya quedá desmayada en brassos de son pare. L'Albert y una minyona que hi havia allí, trasladaren á la María al séu llit, ahont al cap d'un bon rato torná en si.

Passaren vuit dias durant los quals l'Albert no abandoná may á D. Francesch y á la seva filla, prodigantlos los més solícits cuidados. Don Francesch quedá tan aclaparat, que semblava havia envellit de molts anys. La María fentse superior á tan seguidas desgracias, comperque que's devia consagrar per complert al cuidado del seu pare, y se la veyá continuament vetllantlo pera que no li faltés res.

Un dia D. Francesch cridá á l'Albert y li digué:

—Amich meu, després de tot lo que ha passat, no tinch lo cap pera res ni molt menys pera ocupar-me dels negocis de la casa. ¿Que m'aconselles que fassi?

—D. Francesch, lo meu consell és que descansi y que's dediqui per complert al cuidado de la seva salut. Ja ha treballat prou.

—En efecte, aixó és lo que dech fer; però no és possible liquidar ni en un dia ni en un any, ni aquesta feyna puch fer-la jo. Es donchs, absolutament necessari, que tu t'encarreguis de la direcció de la casa, y quan estigui més tranquilisat veurém com ho arreglo. ¿Que m'hi dius?

—Que vol que li digui.... Lo que m'proposa és una nova proba de lo molt que m'considera, y ab franquesa sigui dit, no'm crech ab prou talent ni practica pera encarregar-me de tan difícil lloch.

—Es que no't coneixes prou; sino't considerés capás no t'ho proposaria. ¿Acceptas veritat?

—Faré tot quant vostè m'mani.

—Vols que fixem las condicions?

—Per Déu, D. Francesch, no parli de aixó.

—Donchs bé; ja ho arreglarém un altre dia.

(Acabaré).

Pere A. Torres

Lo prop-passat dimecres morí en las sevas posesions de l'Espluga de Francolí, l'eminent fill de Tarragona quin nom serveix de capsalera á n'aquestas ratllas. Lo sentiment que produhi la sobtada nova de la seva mort, jove encara, quan tots podiam esperar d'aquell talent privilegiat obras genials pera aplaudir y festejarlo, quedá demostrat ab forsa eloqüencia á l'acte de l'enterró. celebrat divendres, y que resultá una de las manifestacions de dol més nombrosas y sentidas que havém presenciad.

Havia nascut en Pere A. Torres en aquesta ciutat lo dia 29 de Juny de 1843, demostrant desde molt jove entusiasm y decidida vocació per la literatura. Guanyador de premis en innumbrables certámens, la seva fama d'inspirat poeta era coneguda per tot los catalans ayments de las llettras.

Dotat d'una ilustració vastíssima y d'un perfecte coneixement de l'art escènic, pot dirse ben bé que la válua del talent de Torres se demostrá més que en lloch en las sevas produccions dramáticas, inspiradíssimas totas ellas. «Lo full de paper», «La llantia de plata», «Lo combat de Trafalgar», «La Verge

de la Roca», «La clau de casan», «La Felisa», «L'herèu Jordi», «Lo Maí», «La Abella» y «La Flor del camp» prou pera fomentar una república gramática, puig en cada una de las mentadas obras hi brillava ab resplendor vivíssims l'espurna del geni.

Nascut en Pere A. Torres en una era de revoltes políticas, com tots los mes de talent d'allavors ingressá en las filas d'un dels partits que's disputava la victoria. Sa tasca periodística esmarcab per molts conceptes, essent fonament de sa reputació política, portá á desempenyar importants càrrecs en la gobernació de l'Estat espanyol, sigut dels pochos catalans que'n lo darrer segle ha sapigut ferse respectar á l'indret, puig sense influencia de cap classe un nom y una reputació entre ls correligionaris, de tal manera que las vegadas havia sigut proposat pera l'arrech de ministre.

Desde fá uns quants anys, semblava renaxer en ell sas antigas aficcions literarias, aprofitant los moments d'esbriada pesa escriure dramas y comedias; recitava segurament que's més llegit, triomfs los havia obtingut á l'escenari ab fe y dalit volia conservar la reputació que ab sas primeras obras sapigüé conquistar.

Deixa inèditas varias obras entre las quals recordém: «Natural», drama en tres actes y en prosa; «L'aprenent de clarinet», comedia en vers també en tres actes; «La Marion» drama en tres actes; «La acció» desenrotlla al barri del Serrallo y que enguany s'hauria representat per primera vegada á l'Ateneu.

Tarragona ha perdut un dels seus més ilustres. Ab l'art, Morera, Massés, Hernández y altres, en Pere A. Torres havia treballat per la cultura y el esplendor de la seva patria, ab desinterés y abnegació dignes de llohsans. No d'estrany donchs que la ciutat, agrahida li hiagi tributat honors qu'están reservats als que, per més que morin, queden se memoria impresa en lo cor de totas las generacions.

Lo CAMP DE TARRAGONA, que haviatintut l'honor de comptar á ne'n Pere Torres entre'l nombre de sos coloboradors, s'associa de tot cor al dol de Tarragona y pren part en lo dolor que atgeix á la distingida familia de l'eminent patrio, y á la Redacció del nostre confrere La Opinión.

Q. D. L. P.

Notas d'Art

Amichs de Lo CAMP: vos havia promés peral número del diumenge vinent un articlet ocupantme del Greco, y del probable traslado á Madrid d'algunes de las obras que actualment son admistradas en museus de Catalunya, y que merces al regim centralista que sufrim y al criteri dels que ns manan, han d'esser centralizadas.

La noticia de la mort de l'eminent literat D. Pere Anton Torres Jordi, amich estimadíssim y mestre pera mi, objecte de la més alta veneració, me sorprenen en los moments d'omplir las primeras quartillas....

No tinch lo cap per res. Lo recort d'aquellas tardes d'hivern que'l mestre passá entre nosaltres, los pochos mesos, en companyia d'uns quants amichs, á vora la llar de foc dels Excursionistas de l'Ateneu; la sensació, imposable d'oblidar, que ns causá ab la lectura del borrador de sa darrera producció escènica, inèdita encara avuy, sas anècdotas plenas de color; sos consells de pare, á ne'ls qu'emprehen la ruta per las dreseras de l'art, sempre sembradas d'espinas.... Tot aquell axám de recorts, han quedat gravats á ne'l fons de la meva ànima y no s'esborraran per anys que visqui.

Son entusiasm per l'Ateneu fou sempre gran, considerantlo com la casa payral de la cultura tarragonina. Y d'ell se refiava pera portar á la practica aquell seguit de projectes encaminats á l'enlayrament intelectual de la nostra estimada Tarragona, projectes que s'han desvanescut ab lo darrer debíl resso de l'eco que ns porta la mala nova.... ¡Don Pere Anton és mort....!

Fortament impresionat, arrullat per una tristesa fonda, una lley de tristesa que's filtra fins dins de l'ànima y ns amolla y aclapara, no puch fixar las ideas que passen pel meu pobre cervell com vols de papellonas de negras alas.

Solzament, á ran d'orella, sento com reminiscencias de l'eco que vá fontentse, fontentse.... ¡Don Pere Anton és mort....! ¡Torres és mort....!

QUIQUET.

3 d'Octubre 1901.

CRÓNICA REGIONALISTA

La distingida compositorá donya Narcisca Freixas acaba de publicar un altre cansó catalana, octava de la serie que donant al públic. Se titula aquesta «Las campanas del convento», y escrita sobre lletra de D. Angel Montanya, conté una melodia delicadíssima armonizada ab bon gust.

Los socis de l'Agrupació democrática catalanista «Lo Trangul», ab motiu de las festas que s'han celebrat á la Barceloneta per Sant Miquel, patró de dit barri maritim, han repartit bonos á las familias desvalgadas y organist una serie de festas de caràcter marcadament popular y ensemps catalanista.

Han demanat sa admisió á la «Unió Catalanista» las associacions «Centre Catalanista d'Arenys de Mar» y «Centre

